

זה רדיו

אסופת שירים וסיפורים בנושא רדיו

זה רדיו

אסופת שירים וסיפורים בנושא רדיו

מבחר כותבים

זה רדיו

אסופת שירים וסיפורים בנושא רדיו

מבחר כותבים

מוֹטִיב
ספרים

זה רדיו | מבחר כותבים
This is a radio | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 7..... **קול השדרן** | דנה אדרי־פינבלט
- 11..... **שומע ולא מקשיב** | יורם יגאל
- 12..... **רדיו־גול!** | תמר דוד־כריספי
- 13..... **טרנזיסטור** | יורם יגאל
- 14..... **עם כל האימהות** | רבקה נעים
- 15..... **תפילה** | נעמי תדהר
- 17..... **אדים** | אילן ענבר
- 18..... **כשהלב חזר הביתה** | עמית דרבקי־חן
- 22..... **רדיו** | אסתר בן־שמעון
- 23..... **על המדף** | תמר דוד־כריספי
- 24..... **מיזיק 108 - קול צעיר של חתרנות** | יוני לביא
- 27..... **רקע** | יאנה סיטרמן־לסרי
- 28..... **ביחד מזדקנים** | אילן ענבר
- 29..... **משמרת לילה** | יורם יגאל

זה רדיו היא אסופת שירים וסיפורים מטעם מוטיב ספרים שמאגדת יצירות העוסקות במכשיר, התחנה, התחושות, הזיכרונות והדימויים שהוא מעורר. האם גם אתם זוכרים את הרגע שבו קול נשמע מתוך החשכה, ממרחק לא ידוע, וחדר ישר לליבכם? האם שידור ישן, שיר נשכח או חדשות שבקעו מקופסת עץ, מטרנזיסטור ישן, או מהצלילים שמילאו את כל הרכב בנסיעה שינו לכם את החיים? רדיו הוא יותר מטכנולוגיה — הוא געגוע. קול מהעבר, שידור תועה, תוכנית לילה שפוגשת לב ער. מה המשמעות של רדיו בעידן הפודקאסטים, ומה נותר מהקסם של גלים קצרים ורחוקים?

קול השדרן דנה אדרי-פינבלט

הַעֲרֵב בָּא
קול השדרן עֲדִין בוקע...
מָה כָּבֵר הוא מְחַדֵּשׁ
שְׁאֵנִי עוֹד לֹא יוֹדֵעַ...
רִיתְמוּס דּוּוּם וְצִלִּיל שֶׁל תְּדָשׁוֹת
מָה עוֹד לֹא פֶסֶה וְנִשְׁאַר לְכִסּוֹת...

כְּמָה דְבוּרִים
בוקעים מִן הָאֵלֶפֶן
כְּמָה מְשֻׁפְּטִים
שְׁשִׁמְעֵנוּ כְּבֵר מִזְמֵן.

סְרִטוֹנִים רְצִים בְּלוּפֵי אֵינְסוֹפִי...
מְאֵבֵד אֶת שׁוּוֵי הַמְשֻׁקֵּל
תִּכְרָף אֶפּוֹל לְמִסּוֹף עֲנָקִי שְׁנִמְצָא בְּתוֹךְ הַחֲלָל
סִירְנוֹת אֹרֹת גּוֹפּוֹת מְצוּקוֹת
וּבְרַקְעֵ, בְּרַקְעֵ, בְּרַקְעֵ עוֹד אֲזַעְקוֹת...

פְּרִשֵׁן בְּקוֹל בּוֹטֵחַ...
מְפַצֵּיר בְּנוֹ לֹא לְהִתְרַנֵּחַ
"צֵאוּ מֵהַפְּסֹאוֹת"
קוֹמוּ וְצֵאוּ לְרַחוּבוֹת

להשמיע קולכם...
ואז תלכו לנחם אבלים אמללים בזמנכם"...
להרג לחסל להשמיד
זה צו השעה הקרובה...
קרבות זה מחיר השקט
אז תמסרו את נפשכם
באהבה".

"זה נכון אין וכוס נרדמנו קצת בשמירה...
אבל הי תראו איך סדרנו לכם
אחלה אורה..."

חיל עם שפם בריטי
מסיד בקריצה
וזקנה עצבנית תגיש לו סנדוויץ חם
עם עגבניה טריה וקציצה.

עוד זמר סטנדרפיסטית
ומה עם הדרון?
בואו מהר שלא יתפסו
את השולחן...
כן לא לדאג יש פה קנוחים מעלים – בתי...
רולדיו הקדימו את חגכה
ומגישים ספגניות ואפל פאי.

ילדים מחלקים ציורים עם תקנה
ועוד אמא שולחת לבנה הסל
אהבה...
ילדים ישנים בבית עד מאחר...
לא בטוחים אם היום או מחר.

אני מבלבל
הקורונה עברה!?
איה זה שאני שט
באותה הסירה?
כל היום מבשל
מבצע עוד משימה ביתית...
מנשגשג מול הטלוויזיה
ובשביל המצפון
קונה לי פתית...

כן, הגה הקרן
מדבר על פצוי ואבטלה
מסתבר שמלחמה
זו הוצאה מאד גדולה.

כל היום יש פרסומות
לסיוע ותמיכה נפשית
ואני אומר זו תקופה
הזויה וטפשית.

אנשים נלקמים משחיוזים ספינים
לא בגן ילדים
לא באקדמי צעצוע
אנשים אמתים במדים
עם דם אדם ולא צבוע...

נלקמים כמו ילדים בגן
אך לא חוזרים הביתה עם ההורים
רוצחים ילדים של אחרים בבקר
ואת שלקיהם מנשקים בערב
עם ספר שירים.

לוחץ בשלט בכפתור האדם
לשדרן בלב אומר אני שלום.

פומם מוזיקה קלסית נעימה לאזנים
מנסה לתת קצת מנוחה לעינים.

הבקר בא
קול השדרן עם מנגינת מהדורה בוקע...
"שחררו עוד שמי תטופות"
יש משהו חדש אני שומע...

שומע ולא מקשיב

יורם יגאל

שומע ולא מקשיב
הרדיו משדר מילים
ללא הרף
דיווחים והודעות
חדשות לא נעימות
ניתוחי מומחים מטעם עצמם
את המאזין משעממים
לאורך הזמן.

שומע ולא מקשיב
שירי עצב ורוגע
לאורך של שעה
מעין הפוגה
מהודעה קשה
אחת לשנייה.

שומע ולא מקשיב
לדברי השדרנים והשדרניות
רק קטעי משפטים
לעיתים נקלטים
בעיקר
הודעות קשות לשמיעה.

רדיו־גול!

תמר דוד־כריספי

בשקיקה המתין
לבוא השעֵה של
"שירים ושערים".
לקולו הנמרץ של השדרן
עת האזן דבקה
לרדיו זעיר,
ממקדת מטרה
לא להקמיץ אף בעיטה!
נמוגו הפרעות החוץ
נדמו הפרעות הפנים
עולמו של האוהד
ממקד בדבר אֶתד –
משחק השבת!
צפיה לתשעים דקות
של הפוגה ממרוץ הסתים.
ירוצו השחקנים אחר
הכדור העגל
בעודו יושב בפנה הקבועה,
ממתין בדריכות
למלה הנכספת
מלאת התשוקה –
גוללללל!!!

טרנזיסטור

יורם יגאל

טרנזיסטור אָחַד
דְּהוּי וּמְשׁוּמֵשׁ
מִמְשִׁיךְ שָׁנִים רַבּוֹת
לְהִיּוֹת צִינּוֹר מְרַכְזֵי
לְזָרִימַת הַחֲדָשׁוֹת
זָרָם שֶׁל יְדִיעוֹת
בְּעֵינֵי רַעוֹת נְעֻצּוֹבוֹת
מְקוֹר לְמוֹזִיקָה
לְלֹא שְׁלִיטָה
שִׁירִים חֲדָשִׁים
גַּם יְשָׁנִים
פְּרָסוּמוֹת לְלֹא הַפְּסָקָה
מְכַשֵּׁר קָטָן
צְלִילוֹ כְּבָר לֹא אֵיכוֹתֵי
מוֹפְעֵל בְּסוֹלֵלָה לְלֹא טְעִינָה
מוֹשָׁפֵעַ מִגְּלֵי הַרְדִּיּוֹ וּמִזַּג הָאָוִיר
פְּשׁוּט לֹא מִתּוֹחֶכֶם
רַק צִינּוֹר לְהַעֲבֵרַת יְדַע
מוֹזִיקָה נְאוּוִיָּה.

עם כל האימהות רבקה נעים

עם כל האמהות
את הרדיו פתחה.

עם כל האמהות,
היא רצתה שישוב לביתה.

לא נרצעת יום,
לא נרצעת ליל
רק דמעה יממה.

עם כל האמהות,
כובע צמר סרגה.

עם כל האמהות,
היא חרדה לו לבנה.

לא נרצעת יום,
לא נרצעת ליל,
רק דמעה יממה.

משנסתימה המלחמה
היא רצתה לבכות לבדה.

תפילה

נעמי תדהר

וְאִשָּׁה
כּוֹתֵבֶת
עַל הָאִישׁ שְׁלָה,
וּמְבַקֶּשֶׁת הַרְגִישׁוּ שְׁמַיִם
גַּם אִם אֵין נְגִיעָה
וּמְמוּל חֵלוֹן שְׁקוּף אֶבֶל אָטוּם.
וְזָבֹב בְּלִהְטוֹט קוֹסְמִים.

בְּפָנַיִם בְּרָקַע רַדְיוֹ שְׁמַנְגֵן חֲמִישִׁיָה
קְאֻמְרִית,
שׁוּם דְּבָר לֹא מַת
לְתוֹךְ הַהֶסְפָּדִים.
גַּם אִם נִדְמָה
גַּם אִם נִגְמַר לִי
בְּרַחֲוֹב הַקֶּטָן הַזֶּה
אֶתְמוּל,
מְעוֹלָם לֹא רָאִיתִיו
אֶבֶל מִכָּר וְיָדוּעַ

כְּמוֹ בְּגִלְגוּל נְשֻׁמוֹת.
עוֹד רָגַע וְאוֹלֵי שְׁעָה

תִּשְׁמַע אֶל תוֹךְ הַחֶדֶר,
וְהָאוֹר יֵאָסֵף אוֹתוֹ בְּמַנּוֹת גְּדוֹלוֹת

וְאִזְ יִהְיֶה מִפֶּן
וְאִזְ תִּהְיֶה פֶקֶח.
וְאֲנִי מִרְחֻקֵּי כְּאֶלֶף שָׁנוֹת אֹר
וְאַתָּה תִּכְּהֶנּוּ שְׂרָשִׁים
וְתִבְיֵט בְּעֵינֵי יְלָדֵי
וְתִפְּלֹתוֹ תִּהְיֶה לֹחֶשֶׁת בְּחַזֵּי.

אדים אילן ענבר

נוהג בלילה,
הרדיו מנגן
וקר בחוץ.
אורות מרצדים,
מכונת עוקפת,
הדשוח.
שוב פגוע –
לא מפתיע!
האם למישהו
זה בכלל מפריע?
פביש מהיר,
זה לא סביר.
אני חושב
שאת בורחת.
נזכר בנשיקה,
מגביר ת'ח'מום –
אדים על השמשה
ובעיניים.

כשהלב חזר הביתה

עמית דרבקיין-חן

השנה הייתה 1998. הייתי מורה צעירה, בראשית דרכי, בבית ספר לחינוך מיוחד. עבדתי עם ילדים בני תשע, כל אחד מהם עולם ומלואו מבחינת רגשות, אתגרים וכאב. למדתי במהרה שאין דרך אחת להתקרב אליהם – צריך להיות עם לב פתוח, סבלנות אין-קץ ואמונה רבה, הבנתי שגם כשהכול נראה אבוד – יש תקווה.

מבין כל הילדים, היה אחד שתפס לי את הלב – אליאור. ילד קטן, דק גזרה, עם עיניים גדולות שהיו מספרות סיפור גם כשפיו שותק. הוא הגיע אלינו סוער, פצוע מבפנים, ילד שניסה לשרוד עולם שלא ידע להכיל אותו. לאט לאט, דרך מבטים, חיוכים קטנים, שיחות רבות, רקמנו בינינו חוט של אמון.

אבל הבוקר הוא התחיל אחרת. עוד בכניסה לבית הספר הבחנתי שמשוהו לא כשורה. אליאור הגיע טעון, עצבני, ומלא זעם. הוא זרק כיסאות, בעט בדלתות, צרח על חבריו והתפרץ בזעם יוקד. חבריו לכתה נבהלו. גם הצוות. היה קשה להאמין שזה אותו ילד שלמד לחייך, להקשיב, לשתף.

עמדתי מולו, נתתי לו את הזמן להירגע. אחר כך ניסיתי לקרוא לו, לדבר אליו ברוך, אבל הוא היה שקוע עמוק בתוך הסערה. המנהלת נאלצה להזעיק את הוריו. בעת שחיכנו, נשארנו שנינו לבד בכיתה הריקה.

אחר כך, ישבתי מולו, מנסה להכיל את הסערה בלי מילים מיותרות.

"מה קרה, אליאור?" שאלתי ברכות. "תספר לי. אני כאן בשבילך."

הוא שתק. פניו היו אדומות, מצחו ניגר מזיעה, אגרופיו קפוצים. היה ברור שהוא נלחם בתוכו.

אני עוד זוכרת את המבט הוא - מבט שמבקש עזרה, אבל לא יודע איך.

ואז, בקול ללכת חנוק, הוא לחש:
"אני לא רוצה הביתה."
הוא הביט בי בתחינה, כמעט מתחנן.

"נרגעתי", המשיך, מתאמץ לחזק את עצמו, "אל תשלחי אותי הביתה... אני לא רוצה."

נשמתי עמוק.

"אני מבינה אותך", אמרתי בעדינות, "אבל יש לנו כללים בבית הספר. אתה רוצה לספר לי מה עובר עליך?"

הוא הוריד את ראשו, לוחש בקושי:
"תעזבי אותי..."

הבנתי שהוא לא מוכן לדבר. הוא צריך קצת שקט, קצת אוויר. ניגשתי לרדיו שבכיתה והדלקתי אותו.

מתוך הרמקולים בקע שיר ישן, נוגע, שיר שתמיד ידע לנחם – "התמונות שבאלבום" של חיים משה.

בלחש, כמעט בלי לשים לב, התחלתי לשיר יחד עם המוזיקה:

"וכשתצא לעוד שבת, נחכה בפתח אמא לכבודך בישלה, נשקה אותך כמו פרח..."

המילים עטפו את החדר בשקט. משהו במנגינה, במילים, בגעגוע שנישא באוויר – נגע גם בו.

ראיתי את כתפיו של אליאור רועדות. ואז, כאילו נפרץ הסכר, הוא התפרק בבכי. בכי גדול, עמוק, משחרר.

ניגשתי אליו באיטיות, הנחתי יד חמה על כתפו, לא אמרתי מילה. פשוט הייתי שם.

"אני אשם," ילל בין הדמעות, "הכול בגללי..."
ניסיתי להקשיב. הוא גמגם, נחנק, ואז פלט:
"קיללתי את דוד, אח שלי. קראתי לו בן זונה... כי הוא הבטיח לבוא ליום הולדת שלי – והוא לא בא."

הרגשתי איך ליבי נצבט.

"שאלת אותו למה הוא לא בא?" שאלתי ברוך.

"לא..." לחש. "רק התעצבנתי, רק קיללתי. ואז גיליתי... הוא בבית חולים. נפצע ברגליים... מהאימון של הצבא."

הוא השתנק בבכי.

"הכול בגללי!" צרח, "למה התעצבנתי... למה קיללתי..."

לא היססתי. התקרבתי אליו עוד קצת, החזקתי בידו ואמרתי בשקט:
"אליאור, זה לא באשמתך. זה לא קרה בגללך. לפעמים דברים קורים,
גם אם הם כואבים מאוד."

הוא המשיך לבכות. לא ניסיתי לעצור אותו. נתתי לדמעות לזרום,
לרפא.

וברקע, השיר המשיך להתנגן, מילים פשוטות וטהורות של אהבה
וחמלה: "ישמור עליך אלוהים, רק חזור הביתה..."

רדיו אסתר בן־שמעון

שמונה בערב

סוף יום במיטה עם אחיותיי.

אמא לא מוותרת על כוס חלב חם –
לימים ידעתי כי משביעה היא כארוחה.

אט־אט הכול נערכים לשינה.

האורות כבים ושקט עוטף את חדר הצריף.

ואני –

נרגשת ודרוכה לקראת תסכית המתח "פול טמפל" שמיד תעלה ברדיו.
הנה כבר ניתן האות. צלילי הפתיחה כבר מנגנות וגם טרוניות אחיותיי
לקולות הרדיו המפריעות את שנתן.

אני מתעלמת ממחאותיהן.

שוקעת בעונג לתוך קולו החם והעמוק של השדרן ובוקעת את קופסת
הרדיו לתוך חדר אולפן ההקלטה עם השחקנים.
נבלעת לתוך השידור.

ניתקת מזמן ומקום.

על המדף

תמר דוד־כריספי

הֶרְדִּיּוֹ – טִיֵּף הַכֶּסוּף
הַצֵּב בְּמָקוֹם שֶׁל כְּבוֹד
עַל הַמִּדְּף בְּמִטְבַּח.
שָׁנִים נִהְגָה לְהַאֲזִין
לְשִׁירָה הָעֵבְרִית
שֶׁבְקֶעָה בְּשָׁעוֹת
הַשּׁוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם.
קוֹלֵן הַצֵּלוּל שֶׁל
דְּמָאֲרֵי וַיִּרְקוֹנֵי
הַעֲלוּ זְכָרוֹנוֹת
וְעוֹרְרוּ עֲרָגָה לְעֵבֶר.
הַטְּכְנֹלוֹגְיָה שֶׁנִּמְתָּה פְּנִיָּה
וּמְדוּכְנֵי הַשּׁוּק נִעְלְמוּ הַקְּלִטוֹת
וְאֵלוֹ
הֵיא נְאֻחָזָה בְּעֵבֶר
בְּפִשְׁטוֹת הַחַיִּים.
הֶרְדִּיּוֹ,
הֶרְדִּיּוֹ נוֹמֵר בְּמָקוֹמוֹ
וְהַמְשִׁיד לְנֶגַע שִׁירִים!

מיוזיק 108 – קול צעיר של חתרנות

יוני לביא

כשדורון הציג את הבית שלו כדי שנקים את תחנת הרדיו הפיראטי שלנו, זה היה די מפתיע. איזה נער ירצה לספן את עצמו ואת משפחתו בלמקם תחנה לא תקינה בביתו? ולמה שההורים שלו יסכימו לזה? מילא עופר ואני שהיינו חולים על רדיו מילדותנו, שיצרנו רדיו לעצמנו, שעשינו עשרות מסבות, אבל החבר הטוב שלנו מוכן לזה? אז למה לא. ויש לנו מזל כפול אתו - הוא גם מבין באלקטרוניקה ולכן הוא בנה לנו משדר והוא גם גר בפנטהאוז הכי גבוה בשכונה. זה טוב לשדורי המתנה - אנטנה גבוהה היא הסוד לקליטה רחבה בעיר.

הבאנו את המיקסר של המסבות, מיקרופונים מהגיס שלי, שני טיפים של קלטות מהבית, ופתחנו חגיגת את שדורי המהפכה של החובות. לתחנה קראנו "מיוזיק 108" על שם התדר שהיה בקצה הסקלה ועליו שדרנו: FM 108.

שדרנו בכל יום 4 שעות ובאפן מפתיע התחלנו לצבר מאזינים קבועים. יצרנו תקשורת קהלתית לפני שיזענו מה זה אומר - בל"ג בעמר עברנו בין מדורות וחקלנו מדבקות של התחנה לכאלו שהקשיבו לנו. השתמשנו בקו הטלפון של הבית של דורון, פרסמנו את המספר ופתחנו תכנית עם חידות ובקשות. שני רגעי השיא בנאמר שיחות עם מאזינים היו כשהתקשר מאזין מגם ציונה.

הגענו רחוק! גם שם שמעו עלינו ואותנו. הרגע השני היה באחת הפעמים כשהיתה מאזינה על הקו. אמא של דורון הרימה את השפורפרת בבית כדי להתקשר למשפחה.

"הלו" היא אומרת בקול רם - וזה יוצא גם לשדור...

"מי שם?" היא שואלת שוב.. וכל זה בשדור חי.

דורון מזנק מסדרו המלא בציוד, רץ לאמא שלו ובשדור עוד שומעים אותו קורא לאמו: "תנתקי! מי מרים טלפון כשאנחנו משדרים?" כאלו היא חדרה למרחב שלא שלה, בעוד אנחנו האורחים בביתה.

הבקוש להצטרף לשדור גבר, צרפנו חברים כשדורנים שהביאו מזיזקה שונה ומיוחדת. הנה את צפריר שהיה חלק מזוג שגם תקלט במקסות בשם "בלאק אנד נאייט". הוא היה ה"נאייט" למרות שהיה ג'ינג'י. נפרדנו ממנו אהרי שעבר על חקי השדור שלנו ומסר בשדור מסרים פרטיים כמו: "צחי. אני מסיים לשדר בארבע ואגיע אליך". היה את דוד שגם הוא היה תקליטן מסבות והיה גם שכן של דורון. הוא הקים אלפון בבית והעביר את השדור בכבל ארץ ארץ מסדרו לחדר של דורון. החברות שלנו עשו לנו ג'ינגלים ואותות מתנה. הכל התנהל באפן מפלא עד שיום אחד קבלנו טלפון אזהרה. חבר שלנו גר בסמוך לתחנת המשטרה ומהחדר שלו ראו את התנה. "דורון", הוא התקשר בכהלה לתחנה, "נידת אתור שדורים פיראטיים יצאה עכשיו לסיור עם צלחת הקליטה שלה. היא בטח בדרך אליכם".

סגרנו את הטלפון והתחלנו בקפול מהיר של הציוד והעלמת ראיות. את המיקסר והמיקרופונים שמנו במקלחת וסגרנו את הילון, את הטיפים והקסטות הנחנו בחדר של דורון כאלו היו שם תמיד. ריצת הנקוי שטח הזאת הייתה הדבר הכי מפקח שעברנו עד אותו רגע. אדרנלין של פחד נעורים מפשיטת המשטרה על האלפון המאלתר והקטן שלנו. הרגשנו לרגע פושעים גדולים שחוקמים בחקמת רחוב מהחוק. ליטר בטחון, דורון עזב את ההורים שלו שמעולם לא הייתה פה תחנת רדיו, גם אם יעמד שוטר בפתח החדל.

איש לא בא ולא דפקו בחדל. יתכן שהנידת פשטה על תחנה פיראטית אחרת. מוזר להגיד "תחנה מתתרה" כשכלנו פיראטים.

למחרת חזרנו לשדר. המאזינים חזרו גם כן. יצאנו בחידון נושא פרסים והזוכים קבלו מדבקה שעליה היה כתוב ככהל ובגדול "אני מאמין". הפעם, לא יצרנו מדבקות... הייתה זאת תקופת בחירות ועזר נוצמן עלינו השלום, רץ עם מפלגתו "יחד".

עבדנו במטרה שלו בחלקת פלגרים וקטיקרים. על הסטיקר שלו התנוססה הסיסמה "אני מאמין - עזר ויצמן". לקחנו כמה מדבקות, גזרנו את שם המעמד, ויצרנו מדבקה חדשה עם הכתוב שנשאר רלוונטי גם להיום: "אני מאמין". אספנו את הכתובות של הזוכים והלכנו ברגל לשים להם בתיבת הדאר. השקענו!

עם גיוסי, סימתי את תקופת החלום בתחנה. עופר ודורון עוד המשיכו קצת לאחר מכן עד שגם הם התגייסו.

היום זה ברור מאליו – יש לי מה להגיד לעולם אז אני מרים את הנגיד, מצלם ושולח. אבל בשנות ה-80 לא היה לה סיכוי לדבר אל העולם. לי היה את הסיכוי הזה והגשמתי את חלומי בגדול! עופר ואני ממשיכים עד היום את עולמנו בפלטפורמה האהובה שלנו ושגיבו ברגדיו. דורון מגשים את ידיעותיו בטכנולוגיה ועובד בהי טק.

אמא של דורון יכולה להתה להרים היום את השפורפרת לשיחת טלפון בלי שנפריע לה, אבל היא בטח תעשה זאת כבר מהנגיד שלה. הבית הגבוה של דורון - הוא כבר מקור בכתים רבי קומות בהגזמה. הקלטות שהשמענו תלויות על קיר מעצב לזכר ימים של רוח צעירה וסתרגנית, ימים של טרום מהפכת הערוץ האישי לכל ילד.

תודה למאזינים שהיו אתו בשדורי "מיוזיק 108".

ליל מנוחה מרחובות.

רקע יאנה סיטרמן-לסרי

צִלִּילִים
מִתְנַגְנִים
מִתְעַתְעִים בְּזָכְרוֹן.
דָּג מְלוּחַ פָּרוּשׁ עַל שֶׁלֶחַן הַשַּׁבָּת
וְאִמִּי נֹאנַחַת
לִשְׁמַע
"אֵין לִי אֶרֶץ אֶחָדָה"
בְּרַדְיוֹ רִקְעַ

ביחד מזדקנים

אילן ענבר

שְׁלֹמֹה אֶרְצִי מְלֵנָה אוֹתִי שָׁנִים
הוּא נֶאֱנִי בְּיַסֵּד מְזֻדְקָנִים
מִהֶרְדִּיו בְּשָׁנוֹת הַשְּׂבָעִים
וְעַד קִיסְרֵיָה לִיד הַיָּם.

"אֶהְבֶּתִּיךָ" הוּא שָׁר, מְסַפֵּר,
כְּמוֹ הַשִּׁיר גַּם אֲנִי מְזַמֵּר
לְעֶצְמִי בְּחֶדֶר לִיד הַמַּחְשָׁב,
כּוֹתֵב שִׁירִים וְעֹלֶיָה חוֹשֵׁב.

הִיא לֹא יוֹדַעַת מָה עוֹבֵר עָלַי
הִיא רְחוּקָה, מִחֹשֵׁב אֶת צְעָדִי,
לֹא רוֹצֶה לְלַחֵץ יוֹתֵר מְדִי,
צָרִיךְ שְׂתַאֲהֵב אוֹתִי וְדִי...

אֲז לֹא הִיָּתָה לִי מְכוֹנִית,
הַיּוֹם אֲנִי גוֹהֵג בְּחַזְרָה
אֶל זְכָרוֹנוֹת יְלָדוֹת וְאֶהְבָּה
מְסַפֵּשׂ אוֹתָךְ, נִמְשִׁיךְ מִהֶפְסָקָה.
הָאֵם לִי אֶת מְסַפָּה...

משמרת לילה

יורם יגאל

משמרת לילה ארופה

אי שם בגולן

טרנזיסטור קטן

מנעים הזמן

קול ישראל

בחצות מסנים שידוריו

רדיו במאללה

תמיד במקרב

גם קפריסין זו אפשרות לעיתים

קול אירופה החופשית

למבינים

קול הרעם מקהיר

את השקט מרחיק

בשפה ציורית נלעגת

מבחר דל של אפשרויות

להעברת זמן משמרת.

דנה אדרי־פינבלט

אסתר בן־שמעון

תמר דוד־כריספי

עמית דרבקין־חן

יורם יגאל

יוני לביא

רבקה נעים

יאנה סיטרמן־לסרי

אילן ענבר

נעמי תדהר